

Vidlák: Vítězí houževnatost...

- editor007 | 3. března 2024

SVĚT / ČESKO: Proč vyhráli Tálibánci nad materiálně nejvyfukrovanější armádou světa i celý jejich tálibánský rozpočet představoval možná setinu rozpočtu amerických jednotek tam na Hindukúši, tisícinu amerického vojenského rozpočtu všeobecně a sotva desetitisícinu rozpočtu USA? Proč vyhráli vousáči v sandálech i když Američané okupovali v podstatě celé území, všechno monitorovali ze vzduchu u z vesmíru, každý den někde pozatýkali nějaké Tálibánce, každý den nějakého toho povstalice zabili (zpravidla i s celou vesnicí okolo něho), měli pod svou kontrolou afghánskou vládu i afghánské elity?

Houževnatost... Ochota bojovat pořád dál, i když jim bomby zabily bratry, i když jim Velcí satani zavřeli bratrance na Guantánamo. Ochota bojovat takovým způsobem, aby se dalo bojovat i zítra. Každý den odpálit několik střel z minometů na americkou základnu, která kolem měla pět metrů vysokou zeď, nahoře ostnatý drát, reflektory i kulometné věže. V devadesáti devíti procentech případů ta střela neškodně dopadla a neudělala žádnou škodu.

Ale dělali to dvacet let. Dvacet let nechali americké kluky vyskakovat z postelí při opakovaných poplaších. Svým způsobem to bylo jako dvacetileté období dešťů. Eroze. Eroze vůle, eroze sil, eroze náhradních dílů. Dvacet let to Američanům přinášelo horentní náklady, které neodpovídaly ziskům.

Nakonec Američané neodtáhli po nějaké velkolepé, ale prohrané bitvě. Odtáhli, protože to už prostě nemělo cenu. Američané měli hodinky, Tálibánci měli čas. Američané odtáhli a vlastně toho ani nebylo moc zničeného a hodně toho po nich zůstalo. Hlavně vojenského materiálu.

Vietnamci ve své době také nemohli útočit na americké betonové pevnosti. Neměli na to dost sil. Ale mohli každou noc zkusit, jestli američtí hoši nezapomněli u bunkru zamknout dveře... Jednoho dne to vyšlo...

Už jsem tu psal, že válka na Ukrajině také není přehlídkou geniálních obkličovacích manévřů. Vojáci na frontě prostě „erodují.“ A i když se nás mééédia snaží přesvědčit o opaku, většina zranění je od šrapnelů. Průměrného frontového bojovníka zabije dron a nebo dělostřelecký granát. Videá zákopových ztečí vypadají sice efektně, ale většina vojáků prostě zemře, protože někde daleko za frontou někdo vystřelil z děla. Eroze probíhá zcela statisticky. Čím víc granátů, tím víc mrtvých. Vítězí prostá houževnatost – vítězí ti, kteří v zázemí makají jako barevní, aby na frontu dodali co nejrychleji a co nejvíc dostatek munice a nových děl. Vítězí ten, kdo se zaťatými zuby vydrží víc.

Proč to všechno píšu...

Jsme na tom úplně stejně. Bojujeme proti soupeři, který má všechny trumfy na své straně. Má média, má neziskovky, ovládá školství, pomocí dotací drží v šachu většinu podnikatelů i zemědělců... a vlastně úplně všech. Má převahu po všech stránkách.

Ale... nemá tak velkou převahu, jakou měli Američané v Afghanistanu.

Máme tendenci, chtít geniální manévř. Když se zablokuje magistrála, když se oblehne Strakovka, když přijde ta správná výzva, která lidi dostane do ulic... Nic takového nikdy nebude. I v tom Afghanistanu tvořil Tálibán jen zlomek počtu obyvatel. Většina Afghánců chtěla prostě jen žít.

Je pravděpodobné, že nikdy nebudeme mít dost sil na přímý střet. Nikdy nebudeme mít k dispozici sedm miliard ročně, abychom si vybudovali vlastní Českou televizi. Nikdy nebudeme mít k dispozici

padesát miliard ročně pro nějaké svoje vlastní politické neziskovky. Nikdy nevybudujeme vlasteneckou televizi, na kterou by koukaly miliony lidí. Tálibánci také nikdy nepostavili raketové, vrtulníkové, pěší a stíhačkové vojsko pro velikou epickou bitvu.

Vítězí houževnatost. Prostě je zapotřebí nepřestat. Zatnout zuby a prostě jim do toho liberálního světa střílet šrapnely. Občas hlavou vrazit do zdi, abychom zjistili, jak je pevná, ale nikdy nezapomenout ji každý den pomočit. Eroze. Bojovat tak, aby se dalo bojovat i zítra. Bojovat tak, aby je to prostě přestalo bavit. Bojovat tak, aby toho vlastně neměli zapotřebí. Bojovat tak, aby si řekli, že jim to za to nestojí.

Bojovat zatnutými zuby, házením písku do soukolí a hlavně tím, že se na to nevykašleme. Bojovat tím, že budeme houževnatější než oni a budeme je tak dlouho pozvolna omílat, až jednoho dne povolí. Takhle to vlastně dělali i obrozenci. Také mluvili o zpuchřelém Rakousku. Také čekali, až to vídeňskou kliku přestane bavit. Chovali se, jako by měli k dispozici celou věčnost.

Dnes je první neděle v měsíci, to obvykle děkuji. Ani tentokrát to nebude jinak.

Děkuji všem, kteří jsou houževnatí. Děkuji všem, kteří přijeli na všechny demonstrace, kteří jezdili podporovat ty své na soudy, kteří přivádějí do sálů další lidi. Děkuji všem, kteří šíří myšlenky alternativy, kteří tomu dávají čas a úsilí. Nejvíc děkuji těm, kteří to dělají každý den a nikdy nevynechají.

Děkuji všem kteří podporují Vidlákovy kydy. Děkuji všem, kteří sáhnou do vrecka, kterým není lhostejný osud tohoto národa, kteří jsou ochotni bojovat, i když mají lliberálové všechny trumfy v rukou. Děkuji všem, kteří jsou ochotni snášet i ty malé výsledky a malá vítězství a kteří necouvnu, když jsou svědky nějaké té prohry. Voda neprorazí kámen silou, ale četností a dlouhodobostí svého působení. Děkuji všem, kteří to chápou a jsou i přes všechny překážky bojovat dál.

Děkuji každému, kdo projevil občanskou odvahu i občanskou neposlušnost. Protože neposlušnost není náš problém. Náš problém je poslušnost. Brzy bude totiž zapotřebí zase bojovat.

AUTOR: Vidlák

[ZDROJ](#)